

ned, naar der er Pengevanskelighed. Med andre Ord, de 15 Millioner kunne give et stort Skub til en Del Papirer, som slet ikke bør have det. Det er de Farer, som jeg tror, de Herrer bør være klare over og meget nøje overveje. Jeg kan slutte med at udtale, at jeg tror ikke, der i Aar vil blive Brug for Banken. Imidlertid skal jeg her i Salen kun sige, at den selvfølgelig alligevel i Aar bør sendes hurtigt op i Landstinget, idet jeg maa gentage, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Banken bør komme frem i Aar eller til næste Aar, bør vi overlade til det høje Landstings Afgørelse.

Deuntzer: I Udvalget have vi faaet et Dokument, hvis Vigtighed er bleven paaapeget allerede af den ærede foregaaende Taler, nemlig en Erklæring fra Nationalbanken. Denne Erklæring har for mig navnlig Betydning i to Retninger. For det første paaviser Banken, at der vil gaa langt betydeligere Beløb tabte ved Overførelse af Penge fra det fremmede Marked hertil, end i det mindste jeg havde troet. Dette vil medføre, at man ikke maa stille Fordringerne eller Forventningerne saa højt, som man synes tidligere at have gjort med Hensyn til, hvad der skal tjenes for de danske Ejendomsbesiddere ved denne Lov. Men paa den anden Side tror jeg ikke, at der kan være den allermindste Tvivl om, at noget vil der blive vundet ved Loven. Hvorledes det nu gaar, vil denne Lov, naar den bliver gennemført, tjene til at forhøje Kursen paa Kreditforeningsobligationer, og skulde det vise sig, at Fortjenesten bliver større end ventet, vil det være saa meget desto glædeligere.

Det andet Punkt, jeg har fæstet min Opmærksomhed ved i Nationalbankens Erklæring, er de mere almindelige Betæneligheder, der ere fremsatte mod Hypotekbanken, og disse Betæneligheder ere jo ogsaa til Dels komne til Orde i den sidste ærede Talers Mindretalsbetænkning og i hans Foredrag. Jeg maa sige, at i disse Bemærkninger om Betænelighederne ved Bankens Stiftelse indeholdes efter min Mening overordentlig meget ganske fortræffeligt og slaaende, men det er alligevel, hvorledes man end vender og drejer det, en almindelig Betragtning og almindelige Betæneligheder, som egentlig kunne knyttes til en hvilken som helst Finansoperation, som man gør i stor Stil. Det er af den Slags Ting, hvorom man med Føje kan sige: man kan med Føje frygte

for det, men det er umuligt for noget Menneske at forudse det. Man kan endda kun slutte een Ting af disse Betæneligheder, og det er, at Banken skal ledes paa en fornuftig og ordentlig Maade. Deraf slutter jeg ikke, at man skal vogte sig for at oprette Banken, men kun at man skal gøre sig al mulig Umage for, at den bliver organiseret paa en saa fornuftig Maade som muligt, og at man tillige faar indrettet dens Bestyrelse saaledes, at man kan vente, at den vil blive saa fortræffelig som mulig.

Naar jeg nu taler om Kreditforeningsobligationer, er der to Opgaver, Banken har. Den ene er den at højne Kursen paa Kreditforeningsobligationerne, og den anden er at sørge for, at denne Højnelse i Kursen, som man venter vil indtræde, kommer de faste Ejendomsbesiddere til gode og ikke gaar til Mellemandlere, Banker eller Kapitalister. Hvad den første Opgave angaar, at højne Kursen paa Kreditforeningsobligationerne, tror jeg, at den i og for sig ved en rolig og sindig Bestyrelse vil indtræde ganske af sig selv. Naar man holder sig til det simple Faktum, at der her kommer en Køber paa Markedet foruden dem, som der allerede er, og at denne Køber optræder paa almindelig børsmæssig og handelsmæssig Maade, vil — jeg har en Gang brugt Udtrykket — Loven ved sin egen Tyngde virke paa den Maade, at der kommer en Forhøjelse af Kursen, og at den kan holde sig. Men det vil ganske vist ikke ske, hvis man gaar frem paa en anden Maade, end jeg har nævnt. Det vil ganske vist ikke ske, hvis man gaar frem f. Eks. i pludselige Ryk, og det vil ogsaa i den Henseende være vanskeligt at naa Maalet, hvis man gaar frem paa den Maade, at man køber underhaanden. Der kan egentlig tænkes 3 Maader, hvorpaa Banken kan købe Obligationer. Den ene Maade er at købe paa Børsen ved en Mægler; saa maa Direktøren passe paa Mægleren, og denne byde ved Noteringen. Den anden Maade er at forhandle med Kreditforeningerne selv, og den tredje Maade er endelig den, som staar antydnet i Lovforslagets § 11 i Slutningen, at man foretager Køb paa Levering.

Jeg tør maaske dvæle et lille Øjeblik ved dette, skønt jeg i alt væsentligt kan henholde mig til mine egne tidligere Ytringer herom. Det er mig ikke bekendt, og jeg tror ikke, det har fundet Sted i større Omfang, at man her i Landet nogen Sinde køber Kreditforeningsobligationer